להיות אמא של דנה

אהובתי הקטנה גודלת לי בקצב מפחיד, ואני עדיין לא מצליחה להעלות בכתב את כל הגודש. קשה לכתוב על — כאשר חווים את — כיוון שעצם הכתיבה הוא ביזבוז זמן החווייה עצמה, אבל חשוב לי עד בהילות לא לתת לרגעים האלה למוג אל תוך גיבכי הזיכרון, ולהחזיק אותם במצב „זמין" בכל רגע. מעולם לא הוויתי את ההווה, בתחושה דחופה וחזקה כזו של העתיד. לתפוס את הרגע בזנב. הוא עדיין איתי, מאוד מאוד אצלי, וכבר אני מתגעגעת אליו. שלא יגמר לי הזמן הזה, על אושרו הכביר.

ואני יודעת, שרק הימים ארוכים. הזמן רץ. שעון החול של כולנו מטפטף, ואני מודעת לכל דקה. התינוקת שכל כך דבוקה אלי היום, לא תעשה זאת כל החיים, ובבוא הרגע — את כף ידי לא אקמוץ. פרושה אחזיק אותה, לאפשר לגוזל שלי להגביה עוף אל העולם.

בינתיים, אני חיה במושגים של דקות. הלב אצלי מתוכנת לחוש לפי יחידות הזמן הקטנטנות ביותר — כמו אותו זלזל, שאינו אוכל את עוגתו בבליעות גסות, אלא מפורר אותה לפרורים דקים, בכדי לחוש עם כל פרור — עולם ומלואו מחדש.

דבר אחד טוב יש בכל הכאב הגדול הזה הכרוך בלהבין את החיים — הילד באמת זוכה בהורים טובים יותר. חוויית האימהות לא חולפת לה כך סתם ליד האוזן, ואינה משוחזרת לה מאוחר מדי בכאב חריף ונוקב של אובדן. כאשר אלה הן הפרופורציות, כאשר מודעים כל כך לזמן החולף שאיש בעולם לא יוכל להחזירו מראשית, אפילו רגעים קשים, טורדניים, פרוזאיים, שבהם מתחשק ביצר עז לחבר מיכתב התפטרות — מקבלים משמעות מלאת טעם יותר. די לי להזכיר לעצמי שאיש לא יחזיר לי את הזמן האבוד, בכדי להתאזן מיד. כאותו כילי, שמוכן להכל, ובילבד שלא יקחו לו את ממונו. ולכל אלה, שביקשו כל כך לדעת מה יצא מדבר הטיליגנס, הרי התשובה לפניכם.

דנה תהל דנין

עסקים

נוסח מיתון

מי יודע איפה שוכנת המיסעדה הכי יקרה בארץ? בתל־אביב? לא רבותי. בירושלים? לא מחדש.

סע וטייל במרחבי ישראל, כי ברבות הימים תמצאנה.

משלמים שם שלוש־עשרה אלף לירות לזוג. ידעתי שאתם מתים על סיפורים כאלה.

גם אני. מעלש. בת־דודתי היתה בקבוצה של חמישה איש, ולהם זה עלה רק עשרים אלף כל השולחן. אכלו, התעלפו, הגיע החשבון — התעלפו עוד פעם.

אבל למה לא. יש שם צוות של שלושים איש, ולכל שולחן צמוד מלצר. השף שהוטס במיוחד מליון, מקבל משכורת של מאה ארבעים ושתים אלף לירות בחודש. הקונדיטור לא בהרבה מפגר אחריו. ההשקעה במקום הגיעה לכעשרים מיליון לירות. פסנתרן וזמרת לשיר חינם לא שרים. הכלים הם מכסף טהור, הכוסות מבדולח נדיר, והאוכל מוגש בתוך טסי כסף קבועים בתוך מיכסים כדוריים ענקים. השחיתות הנפלאה מתגלגלת לשולחן בעגלות הגשה מפוארות, והבישולים הם לעילא ולעילא.

דוגמה קטנה של המוגש שם ולאו־דווקא בתור המנה הכי מפוצצת של הבית: דג שמך מנוקה מאידרה, ממולא בתבשיל סרטנים משגע, ומוגש בתוך בצק אלף עלים מפוסל מעליו כשיריון זהב פריך ונמס בפה. החבר שתיאר זאת, מהימן עלי בכל מאת האחוזים. כן, ועוד טיפה אחרונה של השראה:

העסק הזה מלא מפה לפה כל השבוע. התיירים כבר גילו את המקום. האינדיאנים עוד לא.

בישולים

עוגה נהדרת משאריות חלבונים

מיום שהאחות בטיפת־חלב הודיעה שהילדה צריכה לאכול כל יום חלמון אחד, הופר לי הסדר הטוב. אמונה על חינוך מסורתי ש„לא זורקים אוכל" אני אכן לא זורקת. אפילו אוכל שגיראה כזה סמרקצ'י. אז מה אם לא נולד יפה? יש כזה, ויש כזה. אוכל זה אוכל. לפעמים, סוקרת בדאבה מדף שלם שהלך לי קקן במקרר, תפוס בכוסות ממולאות חלבונים — אני מרחרחת. מי יודע — אולי התקלקלה סוף סוף תכולת איזו כוס, ואז — טיילילים טיילילים אפשר לזרוק לפח, ואלו־הים לא יעניש. החוקים שלו — מבינים אתם, לא תופסים לגבי אוכל מקולקל. אבל אלה, לא רוצים למות אלה. תשאיר אותם שבוע, יחיו שבוע. תן להם ארכה עוד חודש, יחיו עוד חודש. יש להם זמן. לא דורשים שום טיפול שום איוורור, רק להיות מכוסים היטב. נושא זה מספק כר נירחב לרמאויות, ואכן, תוך שלושה ארבעה ימים יש לי קרום נוקשה מיובש כמו זכוכית. זכוכית אני לא מבשלת בפרינציפ — והיידה לפח. אבל על כל כוס מיובשת, תמיד נוספת לפחות כוס אחת רטובה, שרק מתחילה את הקאריירה ארוכת הטווח שלה אל החיים. בצר לי, נולדה עוגת אינגליש קייק חלומית, טעימה שיגעון, עשויה על טהרת החלבונים בלבד. עשר דקות של פעילות מוגבלת בתכלית, ויש עוגה רכה, נהדרת, שמתקצרת בקצב הסמבה. מן עוגת הופ היתה הופ איננה. זכרונה לברכה. באמת לברכה. לא מלכלכים כלים, לא מאבדים זמן, אוספים כל השבוע חלבונים, ובשבת יש משהו נהדר בבית לחזק את הלב נגד גזרות חמלניצקי. וזה עוד כלום. אתם צריכים לראות את אלוהים איך הוא מבסוט טיכו. שוב לא ביזבזו לו אוכל.

יש עוד נקודה חשובה מאוד להבהיר, ועוברים להוראות. את העוגה הזו מותר לאכול אך ורק החל ממחרת. לא יודעת

עוגה — שבע מאות טון תענוג

למה, לוקח לה די הרבה שעות בכדי להתייצב על הטעם של עצמה. חבל להתנפל עליה קודם, ולא להכיר אותה בטעם הנפלא הנכון. בדרך־כלל כאשר אני קוראת על מאכל כלשהו ש„טוב החל ממחרת", ברור לי שאותו כבר לא אכין. אם לא טוב מההתחלה, לא טוב בכלל. אבל צריך לפעמים לתת צ'אנס. לא מתאכזבים. את הפלא הזה עוד לא חקרתי די. הטעם שלה נולד מכוער כמו קוף, והופך לברבור יפהפה.

מי שאוהב כל מיני אינגלישים ולי'קכים, ישתגע מטעמם.

אז ככה.

מקציפים במיקסר כוס חלבונים (זה יוצא 4 חלבונים מביצים גדולות) + כוס סוכר. אין צורך באבקת אפיה.

כשהקצף נוקשה, מפסיקים את פעולת המיקסר, ומעתה ואילך מערבבים בעדינות ביד: מגרדים פנימה גרד מחצי קליפת לימון גדול, או שלם קטן. אין לוותר על

כדורי הרז"ייה שלא

משגעים את

השכל - הסברים

זהו. רק חזרתי לכתוב. התחיל הרומן שלי עם המדפיס הממשלתי, שעושה לי טעויות. מחליק מילה פה, מאבד מילה שם, וגמרנו עם המישפט.

אז ה„עובדה יש גם כאלה" מתייחסת כמובן לעובדה שהם לא משגעים את השכל, לא לעצם קיומם הלא מחדש דבר לאף אחד. שנית, לא קוראים להם טרונה סי, כי אם Teronac, תוצרת סנדוז, שווייץ. שלישית, למרות רשימת הזוועות המודפסות כחוק בתוך האריזה, הסתמכתי בצורה לא מדעית להפליא על נסיון חברות, שמצידן נשארו בחיים בהחלט, ואפילו בצורה יפה יותר.

מדובר כאן על מכסימום ארבעה חמישה קילוגרמים אחרונים, שהם תמיד הכי קשים להורדה, וממילא זמן השימוש והשפעה של גלולות אלה, מדרך. הטבע, קצר. מינון קטן אף מהמומלץ על האריזה, לזמן כה קצר של שבוע, לא יכול להמית. על כל פנים אדם חייב להיות מודע לקורה בגופו. אם מרגישים משהו אחר חוץ ממרץ, וחוסר־תיאבון, פשוט מפסיקים לקחת אותם. לא? לא מתמכרים לזה בשבוע אחד. יש לנו חבר, אחד המאורות האינטלקטואליים במדינה, שכאשר אין לו דרך מיקרה כמה מיצרכי יסוד תחת ידו, הוא הולך ברחובות, ומריח פסים של מעברי חציה. ובאמת שהוא צרך את מיצרכי היסוד שלו הרבה יותר משבוע, בכדי להיזקק להם כל כך. גברת מסויימת גאלצה לבצע הפלה בגלל הכדורים. מזל משמיים. יכלה בקלות לצאת לה מיפלצת. ומי שלא יודע, אפילו אספירין עלול להיות קטלני במיקרים מסויימים, בחדשי ההריון הראשונים. גם אותי הרוקח הבהיל כמיטב יכולתו, ורק לא אמר לי שתבוא בבה יגא המכשפה ותאכל אותי, חוץ מזה באמת שאמר את הכל. בפירוש כתבתי חוויות אישיות בלבד. בעסק הזה צריך לעבור את מחסום הפחד, בהחלטה אישית אפילו כשהרופא מרשה, הבן־אדם לא פטור מהאחריות להקשיב לגופו, בעצמו.

מתחילים עם שליש כדור, ואם לא מרגישים שינויים חוץ ממרץ וחוסר־תיאבון כאמור, אפשר לגמור איתם את השבוע, ולצאת מזה יותר חתיך.

אבל, ועכשיו בלי שום צביעות וחובות כתיבה, לכו לקחת מירשם מהרופא. זה פשוט מעשי יותר. אחרי פירסום הכתבה, אפילו הרוקח שלי לא נותן בלי מירשם. „שתשבי לי על הקרחת גם שבועיים, אני לא נותן." ולי באמת שאין זמן לעשות זאת אפילו שבוע אחד.

אבל לא אלמן ישראל. לא יכול להיות שבכל המדינה הזו אין למישהו חבר סטאז'ר, עם לב זהב ואצבעות זריזות להחתים חתימות רבות רושם. יש?